

xåter, som de skulle arbejde sammen med baade under Fredens daglige Sysler og under Krigens alvorlige Gjerning. Jeg maa ogsaa særlig gjøre opmærksom paa et Forhold, som er overordentlig ugunstigt for Officererne, nemlig de Forslyttelser, som af og til kunne træffe dem. Dertil kommer endnu, at en Byrde, som Officererne tidligere vare fritagne for, men som de nu maa bære, nemlig de kommunale Skatter, har vist sig at være i Virkeligheden langt større, end man paareguede i 1867. Den Gang, dette Spørgsmaal blev forhandlet i det høie Thing, gif Krigsministeren ind paa, at denne Fritagelse maatte bortfalde, idet han, efter de Opgjørelser, han havde faaet, antog, at de kommunale Skatter ikke vilde overstige 2 pCt. af Officerernes Løn. Forholdene have imidlertid senere udviklet sig saaledes, at i de forskjellige Garnisonsbyer have Kommunefatterne varieret mellem $2\frac{1}{2}$ og $5\frac{1}{2}$ pCt. af Lønnen, og saaledes at Gjennemsnittet er 4 pCt. eller det Dobbelte af, hvad man forudsatte i 1867. Det er altsaa overordentlig ugunstigt for Officererne, at deres Afgifter ere bleven større end paaregnet, og det er maasse ogsaa lidt ubilligt imod dem, idet de ikke ligesom andre Embedsmænd kunne unddrage sig for at blive forsllyttede og meget ofte have det Uheld, efter at have maattet betale stærke Kommunefatter i en By, saa at blive bortkommanderede netop i det Dieblit, hvor de skulle nyde Frugeterne af denne stærke Statterbelysning, for at blive forsat til en By, hvor man netop skal til at begynde paa lignende Foranstaltninger som dem, der bevirkede den høie Beskatning paa det Sted, hvorfra de kom. Jeg nævner dette som et særlig ugunstigt Forhold, og jeg gaar saa stærkt ind derpaa, fordi jeg ikke selv har kunnet finde nogen Maade, hvorpaa jeg for det høie Thing kunde fremsætte et Forslag til en bedre Ordning af dette Forhold. Det skulde derfor ogsaa glæde mig, om det ved Medhjælp af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds kunde lykkes at faae Lovforslaget ændret i den af mig ønskede Retning. Med Hensyn til de Ytringer, der ere fremkomne angaaende en Forhøielse af de Meniges Lønning, da er det klart, at Krigsbestyrrelsen kun kan ønske, at den menige Mand faar, hvad der for ham er nødvendigt til Ophold og Føde i den Tid, han er i Tjeneste; men jeg tror dog ikke, det er rigtigt ene og alene at bedømme disse Forhold efter Ytringer, der komme fra de Meniges Side. Jeg tror, at man ogsaa ved Afbedlingerne har paalidelige Mænd, som kunne have en Mening om dette Spørgsmaal. Jeg tør dog ingenlunde paastaa, at det, som er bragt i Forslag af mig, er det Rette, det er meget muligt, at en højere Lønning vilde være bedre men de Herrer ville vide, at indenfor enhver Regjering er Forholdet mellem Krigsministeren og hans Kollega Finansministeren nødvendigtvis dette, at den Første ikke kan binde sig til Noget, der foranlediger en

forsøgt Udgift for Statskassen, uden først derom nærmere at have forhandlet med den Minister, som enhver af hans Kolleger særlig maa henvende sig til, naar man ønsker et Ændringsforslag stillet, som foranlediger en større Udgift for Staten. Naar jeg nu ser hen til, at en Forgøvelse af 2 pCt vil give et forsøgt Beløb af 55,000 Rd. aarlig, saa kan jeg altsaa ikke i Dag udtale mig desangaaende, fordi jeg ikke er berettiget dertil; men jeg skal kun sige, at det selvfølgelig vilde glæde mig, om man kunde blive i Stand til at give Enhver, og saaledes ogsaa den Menige, hvad der rettelig bør gives ham, men at i Ørigt de Udgifter, som derved foranlediges, maa ses ikke alene i Belysning af det enkelte Spørgsmaal, men ogsaa i Belysning af samtlige de forskjellige Forhold, som foranledige Udgiften til Hær og Flaade. Af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) blev der gjort det Spørgsmaal, om man ikke muligen kunde faae en Besparelse indført ved for de Meniges Vedkommende at gaa over til Selubeklædningsprincippet. Jeg skal dertil kun bemærke det ene, at det er mig bekendt, at dette Princip i mange Aar har været bragt i Anvendelse ved de schweiziske Tropper, men det er mig ogsaa bekendt, at paa dette Sted, hvor det har været prøvet, have vistnok alle de Menige, men i ethvert Tilfælde de fleste Kantoners Regjering og Forbundsregjeringen havt en bestemt Ansættelse om, at det ene Rigtige er at gaa bort derfra. Forsaavidt som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anshjær) udtalte sig om Spillemandenes Stilling i den militære Rækkefølge, saa erkjender jeg fuldstændig, at der er saadanne ugunstige Forhold tilstede, som det ærede Medlem angav, men jeg maa dog ogsaa gjøre opmærksom paa, at i Forslag til Lov om Hærens Ordning § 120 er der stillet et lille Forslag, som sigter til idetmindste noget at afhjælpe disse ugunstige Forhold derved, at det bliver muligt for yngre Spillemand, som staa overordentlig flet, forsaavidt som Afdelingen finder, at de maatte egne sig dertil, at gaa over til at blive Befalingsmænd. Det ærede Medlem fremsatte ogsaa den Bemærkning, at de Bestemmelser, som fandtes i Lovforslaget om Generalstabsofficerer, ikke vare tydelige nok. Jeg kan dertil ikke sige Andet, end at, dersom de ere utydelige, saa lad os se at faae gjort dem tydelige, men jeg maa tillige sige, at jeg ikke ser mig i Stand til at foreslaa at gjøre dem tydeligere i den Retning, som det ærede Medlem ønsker. Jeg tror, at det er en Misforstaaelse, som ligger til Grund for hans Opfattelse. Det ærede Medlem mente, at naar der var 36 Oberstlieutenanter ved Infanteriet, og 3 Generalstabs-oberstlieutenanter tilfældigtvis bleve udtagne af Fodfolket, saa vilde han finde det rimeligere, at der, da 36 og 3 giver 39, og $\frac{1}{3}$ heraf er 13, som 13 i hver Lønningsklasse. Deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem. Det stiller sig